

Asigurarea - modalitate de protecție a oamenilor

1. Conceptul de pulverizare a riscului

Încă din secolul al XIX-lea, economistul englez Adam Smith observa că asigurările constituie o tehnică foarte eficientă de a pulveriza pierderile individuale pe o arie cât mai largă, făcându-se mai ușor de suportat prin acoperirea lor de către un număr cât mai mare de persoane.

Nevoia de a te proteja împotriva diferitelor fenomene care apar poate fi sesizată și prin reacțiile pe care le au oamenii sau alte specii din regnul animal. Astfel peștii mici circulă de obicei în grupuri mari numite bancuri, pentru ca atunci când sunt atacați de pești răpitori să poată scăpa un număr cât mai mare. Noaptea nu este bine să circuli singur pe străzi, ci în grup pentru a putea să scapi mai ușor dacă ești atacat.

Reacțiile omului la risc sunt multiple în funcție de nevoile specifice ale acestuia și anume: de evitare;

de prevenire;

de limitare;

de acceptare;

de transferare.

Din experiență omul a învățat că nu poate evita sau diminua mărimea pagubelor ce pot să apară, dar, de asemenea, a învățat că prin alcătuirea unei comunități bazată pe aceleași interese, pierderile se pot împărți între mai multe persoane. Contribuția fiecăruia este mică, iar fondul constituit va fi folosit numai pentru acoperirea pierderilor suferite de cei prejudiciați.

Această procedură bazată pe solidaritate și ajutor reciproc constituie de fapt un sistem de asigurare mutuală (reciprocă). Teoretic, toți membrii comunității contribuie în mod egal la acoperirea daunelor, însă practic grupul trebuie să aibă posibilitatea de a controla suma necesară înainte de apariția evenimentului astfel încât să poată face imediat față cheltuielilor. În cadrul asociațiilor mutuale, fixarea unei contribuții variabile este extrem de dificilă, datorită faptului că nu toți membrii comunității prezintă același potențial al daunei. Anumite asociații de ajutor reciproc, în principal din sectorul agricol, s-au dezvoltat doar prin limitarea câmpului lor de activitate: prin acoperirea unor sume mici sau specializarea pe riscuri specifice, ca de exemplu asigurarea șeptelului.

Modalitatea de cedare (pulverizare) a riscului a fost folosită încă din antichitate. În China antică, negustorii își împărțeau marfa pe care trebuiau să o transporte pe fluviile interioare, pe un număr cât mai mare de corăbii, pentru ca, în caz de naufragiu, pierderea să fie mai mică.

Cel mai vechi document care atestă ideea de asigurare datează de aproape 6.500 de ani, în Egiptul antic. Atunci, meșterii tăietori de piatră din Egiptul de Jos au constituit un fond de întraajutorare, format anticipat, prin contribuția tuturor, pentru acoperirea pagubelor provocatorii de diverse nenorociri ce loveau pe membrii colectivității.

Istoria atestă faptul că încă din timpuri imemorabile, oamenii au fost preocupați de prevenirea și mai ales de suportarea în comun a pagubelor generate de producerea unor evenimente nedorite cum ar fi: calamități naturale, accidente și altele.

În timpul existenței sale omul și posesiunile sale sunt expuse la numeroase riscuri.

Toate aceste evenimente sunt imprevizibile. E firesc ca fiecare individ să încerce, pe cât posibil, să-și constituie propriile rezerve care au destinații speciale. Dar se poate realiza și o uniune de persoane (fizice sau juridice) care sunt amenințate de aceleași pericole pe seama căreia cei afectați de evenimente nedorite sunt despăgubiți.

În viziunea lui J. Heimard prezentată în lucrarea sa „Teoria și practica asigurărilor non-maritime”, asigurarea este definită astfel: „Asigurarea este operația prin care o parte, asiguratul, obține de la altă parte, asigurătorul, promisiunea de a fi indemnizat el sau un terț în caz de daună. Remunerarea acestui serviciu se numește primă. Asigurătorul acceptă o sumă de riscuri și le compensează potrivit legilor statistice. întotdeauna se pornește de la o analiză în timp a daunelor majore care au apărut. Aplicarea acestui act normativ va reduce simțitor numărul societăților de asigurare, cele care nu îndeplinesc aceste condiții fie vor fuziona, fie se vor lichida. Vor rămâne cele care sunt viabile și care demonstrează profesionalism în acest domeniu.

3. În cazul producerii evenimentului asigurat despăgubirea trebuie plătită într-un interval cât mai scurt de timp de la data avizării daunei și până la plata despăgubirii. Aceasta reprezintă o modalitate de atragere a clienților, deoarece, în fapt, deosebirile dintre societățile de asigurare din România nu sunt de fond ci de formă. în cazul asigurărilor de persoane, referindu-ne în special la asigurările de accidente, între data producerii invalidității și data efectuării plății, trebuie să treacă o perioadă de timp, care diferă de la o societate la alta. Motivul pentru care trebuie să treacă acest interval de timp este acela că asigurătorul nu plătește efectul imediat al accidentului (exceptând amputarea) ci sechelele care rămân de pe urma acestui accident. în cazul asigurărilor de bunuri, atragerea clientelei se face prin reducerea intervalului de timp dintre momentul producerii daunei și cel al plății despăgubirilor.

Ținând cont că în cadrul asigurării de bunuri există un număr foarte mare de forme de asigurare (avarii auto, maritime, aviatice, bunuri din gospodărie, clădiri, utilaje, animale etc.) care au ca scop protejarea acestora, ținând cont de valoarea lor reziduală, orice despăgubire se plătește, în baza principiului indemnizării, care are ca scop diminuarea sumei asigurate cu dauna plătită.

În Egiptul antic interpretarea visului faraonului de către Ioseph a avut drept consecință acumularea de provizii timp de șapte ani îmbelșugați pentru alți șapte ani săraci. Această formă de protecție nu seamănă cu o asigurare, pentru că îi lipsește efectul imediat. Măsura a fost de a economisi.

2. Modalități de cedare a riscului

Cele mai utilizate forme de cedare a riscului sunt:

Autoasigurarea

Co-asigurarea

Asigurarea

Reasigurarea

Retrocesiunea (retrocedarea).

a) **Autoasigurarea**, denumită asigurarea individuală⁴, reprezintă o metodă de constituire descentralizată a fondurilor de rezervă de către unii dintre agenții economici, potrivit căreia, asiguratul și asigurătorul sunt una și aceeași persoană.

Denumirea de asigurare este oarecum improprie, deoarece nu folosește ca principiu fundamental, principiul mutualității. Este o modalitate neeconomică deoarece unitățile economice mici și mijlocii au posibilități financiare limitate. în anumite situații și unitățile economice mari nu pot să suporte singure apariția unor evenimente care ar duce la prejudicii majore.

în plus, utilizarea fondurilor pentru eventualele daune duc la blocarea unor fonduri care ar putea fi folosite pentru dezvoltarea producției, comerțului, pentru investiții etc.

Pentru a fi eficientă, autoasigurarea ar trebui practică pe o scară largă, pe o perioadă de timp îndelungată, ceea ce ar duce la apariția unor efecte negative asupra reproducției sociale.

Totuși, această modalitate de cedare a riscului se folosește⁵ de către unitățile agricole pentru constituirea unor fonduri de rezervă, de semințe, de furaje, alimente, materii prime.

Ca exemplu, autoasigurarea se practică în Marea Britanie de către Căile Ferate Naționale, deci în cadrul unor sectoare de piață cu o frecvență relativ redusă de apariție a evenimentelor și cu o intensitate relativ scăzută.

b) Co-asigurarea reprezintă o modalitate de cedare a riscului potrivit căreia, datorită valorii mari a bunurilor asigurate, asiguratul nu găsește un singur asigurător ci mai mulți, care preiau o cotă din risc și pe care o suportă independent. Participarea la decontarea daunelor se face în proporția în care a fost preluat și riscul. De exemplu, un obiectiv economic a fost evaluat la 2.000.000\$.

Proprietarul imobilului găsește un număr de trei asigurători care preiau riscul în următoarele proporții: $A_1=50\%$, $A_2=30\%$ și $A_3=20\%$. Considerând prima de asigurare ca fiind de 40.000\$, atunci contractele de asigurare vor arăta astfel:

$$CA_1 = 1.000.000\$ \cdot 50\% = 500.000\$ \quad Pa_1 = 20.000\$$$

$$CA_2 = 600.000\$$$

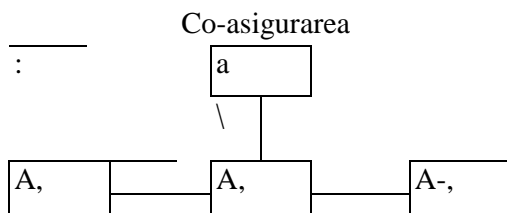
$$Pa_2 = 12.000\$$$

$$CA_3 = 400.000\$$$

$$Pa_3 = 8.000\$$$

Schematic, co-asigurarea arată astfel:

Figura nr. 1.5.

în cazul unei daune, participarea asigurătorilor la decontarea daunelor se face în aceeași proporție.

De exemplu, o daună de 300.000\$ va fi plătită de cei trei asigurători astfel:

$$A_1 = 50\% \times 300.000 = 150.000\$$$

$$A_2 = 30\% \times 300.000 = 90.000\$$$

$$A_3 = 20\% \times 300.000 = 60.000\$$$

Co-asigurarea este utilizată pe piața Lloyd's.

c) Asigurarea

Este aceasta un pariu? Se poate spune că, la început, a fost un pariu. Neexistând date statistice, unii întreprinzători făceau pariuri pe sosirea fericită la destinație a unei corăbii. Aceste pariuri nu se încheiau pe întreaga valoare a corăbiei, ci pe o parte din valoarea ei, astfel încât armatorul era obligat să încheie mai multe pariuri pentru a avea întreaga corabie acoperită.

Rățiunea era simplă: marea majoritate a corăbiilor ajungeau cu bine la destinație, iar dacă una sau două se scufundau, se compensa paguba din plățile efectuate de ceilalți întreprinzători.

A fost o formă incipientă de asigurare. Dacă în faza de debut a asigurărilor, societățile de asigurare s-au ocupat mai mult de asigurări maritime și de incendiu, abia în secolul al XVIII-lea au apărut și asigurările de viață.

O primă formă de asigurare a apărut în Italia, cel mai vechi contract jăsit în orașul Pisa și este datat din anul 13X4.

Primele contracte de asigurare au apărut sub forma unui împrumut maritim, pe care solicitantul îl garanta cu corabia sa. Actul de împrumut avea o anexă conform căreia proprietarul corăbiei era obligat să restituie acel împrumut dacă marfa împreună cu corabia ajungea cu bine la destinație; dacă corabia se scufunda, proprietarul corăbiei nu mai restituia împrumutul.

Dobânda la acest împrumut era mare, pentru că pe lângă dobânda propriu-zisă, mai exista și o sumă echivalentă cu prima de asigurare pentru corabie și încărcătură.

Asigurarea este o activitate specifică domeniului prestărilor de servicii Este o activitate grea și de multe ori ingrătă.

În acest domeniu de activitate se vinde marfă care nu se vede, nu se palpează. Se vinde o promisiune: „Dacă vei avea un accident de muncă, te voi despăgubi în funcție de gradul de invaliditate ce va fi stabilit!”, „Dacă îți lovești autoturismul, te voi despăgubi cu valoarea reparațiilor!” etc.

Se observă că orice presimțire, începe cu sintagma „Dacă”. Acest „dacă” are un rol crucial în asigurări, pentru că el certifică caracterul aleator, viitor și nesigur al apariției evenimentului. În asigurări, se lucrează cu o nesiguranță, asupra apariției evenimentului trebuind să planeze incertitudinea ca moment, ca intensitate, ca severitate.

În clipa când acest „dacă” dispăre, evenimentul iese de sub incidența asigurării și intră sub „ocrotirea” codului penal.

Asigurarea este un raport juridic ce se încheie între o persoană fizică sau juridică în calitate de asigurat și o persoană juridică în calitate de asigurător, prin care, în baza plății unei sume de bani numită primă de asigurare, asiguratul obține protecția asigurătorului și este despăgubit în cazul apariției evenimentului asigurat cu o sumă cel mult egală cu suma asigurată..

Asigurarea este o relație economică și financiară care ia naștere în baza unei legi sau în baza unui contract facultativ.

d) Reasigurarea constituie un mijloc de egalizare, de divizare, a răspunderilor între mai mulți asigurători, dispersați pe arii geografice cât mai întinse, de menținere a unui echilibru între primele încasate și despăgubirile datorate la fiecare asigurător în parte.

Această modalitate de cedare a riscului are un dublu avantaj. Pe de o parte, asiguratul este pus la adăpost de eventualele surprize, iar pe de altă parte, asigurătorul cedând parte din risc poate mult mai ușor să facă față obligațiilor din contract.

Reasigurarea este un mod ideal de obținere a protecției de către reasigurat în timp și spațiu.

Reasiguratul trece asupra altuia acea parte din fiecare risc care, prin apariția fenomenului, îi poate perturba echilibrul financiar.

Astfel, reasiguratul își poate păstra o anumită flexibilitate în subscrierea riscurilor, fapt care îi permite să ofere clienților săi servicii mai bune.

Reasiguratul, prin contractul de reasigurare, protejează:

asiguratul împotriva fluctuațiilor bruște ale ratei primei de asigurare.

În acest fel, orice variație poate fi dispersată pe o perioadă de câțiva ani;

acționarii reasiguratului, împotriva unei reduceri considerabile a

capitalului subscris și vărsat. Reasigurarea garantează acționarului un

dividend (profit) constant și în continuă creștere.

finanțele statului, prin garantarea unei anumite stabilități în plata

impozitelor de către reasigurat;

- personalului reasiguratului împotriva pierderii locului de muncă.

Reasigurarea este prin definiție internațională, datorită faptului că se

realizează între parteneri din diferite țări; principiul ce stă la baza acesteia este cel al „bunei credințe” - „bonna fides”.

e) Retrocesiunea (retrocedarea) este o divizare și mai mare a riscului, potrivit căreia reasiguratorului poate și el să cedeze o parte din risc pe care și l-a asumat prin reasigurare. Reasiguratorul se numește retrocedent iar societatea de asigurare care preia riscul se numește retrocesionar.

În plus, în această schemă apar următoarele elemente specifice:

3. Funcțiile asigurării

Acestea sunt:

1) Funcția de compensare a pagubelor pricinuite de calamități și de accidente.

Acesta este de fapt și scopul asigurării de refacere a bunurilor avariate sau distruse, de plată a invalidităților din accidente, de plată a sumelor asigurate în caz de deces sau de expirare a asigurărilor.

Această funcție este cu atât mai eficientă cu cât asigurătorul plătește mai repede daunele ca apar. Pentru a putea plăti mai repede, trebuie să aibă un fond de asigurare suficient de mare. Acest fond este mare dacă numărul asiguraților este mare (dispersie mare de risc) și cât mai dispersați pe zone și ca forme de asigurare.

Se spune că atunci când o societate s-a înființat un om vechi în meseria de asigurător, i-ar fi spus unui tânăr: „Roagă-te să avem cât mai repede o daună. Dacă o plătim rapid, ne mai vin încă 100 de clienți pe lângă cei pe care îi avem!”. „Și dacă nu plătim repede?” a întreat tânărul. „Doamne ferește, vor pleca și cei pe care-i avem.”

Asigurarea oferă avantajul că membrii comunității, afectați de producerea unui risc asigurat, primesc din acest fond sume cu titlu de despăgubire de zeci de ori mai mari decât contribuția fiecăruia la consolidarea lui. Această situație este rezolvabilă prin aplicarea principiului mutualității, care presupune că fondul de asigurare se constituie prin încasări descentralizate de la un număr cât mai mare de contribuabili și sunt despăgubiți, în mod centralizat, numai cei prejudiciați. De altfel și paguba se împarte între toți membrii comunității tot pe baza aplicării aceluiași principiu. Acest fond de asigurare are trei destinații:

a) Plata despăgubirilor provocate de evenimente asigurate în cazul asigurărilor de bunuri, de răspundere civilă și a invalidităților din accidente în cazul asigurărilor de persoane și plata sumelor asigurate tot la asigurările de persoane;

b) Finanțarea unor acțiuni legate de prevenirea pagubelor;

c) Constituirea fondurilor de rezervă la dispoziția societăților de asigurare și organizațiilor mutuale.

Această funcție a stat la baza apariției și dezvoltării asigurărilor pe plan național și internațional.

Plata sumelor este o preocupare a tuturor asigurătorilor și reasuratorilor, dar o atenție deosebită trebuie acordată modului cum se plătesc aceste daune.

-t lucru trebuie pornit de la analiza care trebuie făcută între suma asigurată și valoarea reală a unui bun, ținând cont că este valabilă numai în cazul asigurărilor de bunuri.

Ideal, trebuie ca aceste două sume să fie identice adică suma asigurată (S.A.) să fie egală cu valoarea reală (V.R.), $S.A. = V.R.$ și deci și despăgubirea va fi egală cu dauna.

$S.A. > V.R.$ nu există, sau altfel spus supraasigurarea nu se acceptă.

Situațiile cele mai dificile apar atunci când $S.A. < V.R.$ în acest situație apar trei principii:

Principiul primului risc;

Principiul proporționalității;

Principiul răspunderii limitate sau franșiza deductibilă.

Principiul primului risc presupune că asigurătorul nu ține seama de existența unei discrepanțe între suma asigurată și valoarea reală, aceste toate daunele integral.

Principiul proporționalității presupune că asigurătorul va face întâi o pondere a suinei asigurate în valoarea reală, pondere care o va aplica asupra daunei stabilind care va fi despăgubirea pe care o va plăti asiguratului;

Principiul răspunderii limitate are ca scop cointeresarea asiguratului în păstrarea bunului și va diminua oarecundă daună cu nivelul pragului, franșizei, dacă este mai mare decât aceasta.

Am considerat un exemplu în care, pentru comparație, am trecut un contract de asigurare prin toate cele trei principii.

Se observă că, întotdeauna în cazul principiului proporționalității, despăgubirea se calculează prin ponderarea daunei cu procentul rezultat dintre suma asigurată și valoarea reală a bunului. De aceea și prima de asigurare este mai mică, fiind o facilitate pe care asigurătorul i-o acordă asiguratului.

4) Funcția de prevenire a pagubelor

În timp, oamenii au înțeles că mai bine este să previi decât să repari o pagubă. Un vechi proverb spune că „înțelept este cel care prevede și nu cel care se căiește”. Între cele două războaie mondiale, exista o anumită optică a asigurătorilor potrivit căreia nu era bine să folosești fonduri pentru o preîntâmpinare apariția unor fenomene, deoarece finalul ar fi scăderea cererii de asigurare. Astăzi, această optică este perimată, asigurătorii alocând fonduri importante pentru prevenire, dar, în același timp, obligă pe asigurat să se cointereneze în permanență de starea bunului.

Până la ridicarea „Cortinei de Fier”, țările ce făceau parte din fostul bloc comunist impuneau prin lege alocarea unor fonduri de la bugetul de stat pentru prevenirea apariției unor evenimente naturale.

Spre deosebire de această situație, în țările cu economie de piață, prevenirea nu mai este impusă de vreun act normativ, aceasta acționând prin mecanismele economiei de piață. De exemplu, în zonele de deal și de munte, producătorii agricoli care nu iau măsuri de împădurire sunt amendați iar primele de asigurare sunt foarte mari și nu în puține cazuri refuzați de asigurători pentru a încheia asigurări. Cei care își iau măsuri de prevenire, beneficiază de anumite facilități, reduceri de primă, în final.

Funcția de prevenire se realizează prin două căi:

Finanțarea unor lucrări de preîntâmpinare a apariției fenomenelor naturale și accidentelor (ex. Construire de diguri, împăduriri, desecări, programe de educare a asiguraților etc);

Stabilirea unor condiții de asigurare care să-i oblige pe asigurați la o conduită preventivă.

Exemplu: rezilierea contractului când asiguratul nu ia măsuri de limitare a pagubei, sau participarea acestuia la acoperirea unei părți din daună (franșiza).

Vom încerca în continuare să prezentăm succint ce este franșiza. Aceasta este¹⁰ „partea din cuantumul pagubei stabilită în prealabil, care se suportă din daună”.

Scopul franșizei este, pe de o parte, de a preîntâmpina apariția unor evenimente, cointeresându-l să păstreze bunul în perfectă stare de funcționare pe întreaga durată a contractului, iar pe de altă parte, suprimarea acelor daune mărunte care prin mărimea cheltuielilor ce vor fi antrenate pot depăși dauna însăși.

Franșiza este de două feluri:

franșiza simplă (atinsă) - (lb engleză - franchise); franșiza deductibilă - (lb. engleză - deductibile)

În ambele situații, dacă dauna este mai mică decât franșiza, despăgubirea este zero. Când dauna este mai mare decât franșiza atunci în cazul celei simple despăgubirea se plătește integral, iar în cazul celei deductibile se plătește numai diferența dintre daună și franșiza. Ținând cont că franșiza este un element de negociere a nivelului primei de asigurare, atunci putem concluziona că în cazul franșizei deductibile, prima este cea mai mică.

Observăm din acest exemplu că asigurătorul depune cel mai mare efort, gradual, astfel: întâi pentru contractul fără franșiza, apoi cu franșiza simplă și cel mai mic efort cu franșiza deductibilă. De aceea și cea mai mică primă de asigurare se practică în cazul contractului încheiat cu franșiza deductibilă.

În mod frecvent, franșiza este întâlnită la asigurarea mărfurilor în timpul transporturilor internaționale maritime și terestre la asigurarea navelor, la asigurarea de răspundere civilă etc.

3) Funcția financiară. Această funcție a apărut ca o necesitate, datorită faptului că în anul 1979 a fost ultimul an când societățile de asigurare au înregistrat profit din tehnica riscului. Ea constă în plasamente de capital făcute de către societățile de asigurare, datorită faptului că există un decalaj de timp între momentul încasării primelor și momentul plății despăgubirilor. Acest decalaj este diferențiat în funcție de tipul de asigurare. Astfel în cazul asigurărilor de bunuri și de răspundere civilă, plasamentul de capital se face în afaceri mobiliare, în depozite bancare, în cumpărări de acțiuni și obligațiuni ale statului, adică în afaceri care pot fi ușor convertibile în lichidități necesare pentru onorarea plăților la daunele ce apar. În schimb, în cazul asigurărilor de persoane, societățile de asigurare fac plasamente de capital în afaceri imobiliare, datorită faptului că frecvența apariției a evenimentului asigurat este mult mai redusă, pentru că decesul sau invaliditatea sunt evenimente care apar mult mai rar. Pe plan mondial, se observă o înrăutățire a rezultatelor din operațiuni de asigurare. Astfel, rezultatele financiare din țările cele mai importante (SUA, Canada, Marea Britanic, Franța, Elveția, Germania etc.) au înregistrat pierderi, lucru care s-a înrăutățit an de an.

4) Funcția de control. Este o funcție complementară și care urmărește mediul de încasare a primelor de asigurare, cum se efectuează despăgubirile, cheltuielile de prevenire a riscului, gospodărirea judicioasă a fondului de asigurare, îndeplinirea integrală a obligațiilor financiare ale asigurătorului față de stat și față de terț.

5. Clasificarea asigurărilor

Pentru a înțelege mai bine esența și importanța asigurărilor, vom prezenta în cele ce urmează câteva criterii de clasificare a acestora . a) După modul de realizare a raporturilor juridice deosebim:

Asigurare obligatorie;

Asigurare facultativă.

Tot în această lege se precizează la art. 4 din capitolul 1 că singura formă de asigurare obligatorie este asigurarea de răspundere civilă pentru pagube produse prin accidente de autovehicule. Această asigurare se realizează automat, ea având la bază anumite interese naționale (apărarea avuției naționale, continuarea procesului de producție etc).

Asigurarea facultativă, presupune în baza art. 2, capitolul 1 din Legea nr. 136/1995 că „raporturile dintre asigurat și asigurător, drepturile și obligațiile fiecărei părți se stabilesc, prin contractul de asigurare, fund, așa cum îi spune și numele, facultativă. Este mai flexibilă, ea răspunzând mult mai bine necesităților și intereselor asiguraților. .

Ne permitem să facem o remarcă. Până la intrarea în vigoare a Legii nr. 136/1995 și anume începând cu 1 februarie 1996, existau 4 (patru) asigurări prin efectul legii. De fapt, până atunci se făcea o sinonimie între asigurarea prin efectul legii și cea obligatorie, lucru care-l considerăm total eronat. Aceste asigurări prin efectul legii erau: asigurarea de răspundere civilă auto, asigurarea clădirilor, asigurarea animalelor și asigurarea de accidente a clădirilor pe transportul interurban.

Odată cu aplicarea noii legi, singura asigurare pe care legiuitorul a lăsat-o obligatorie a fost așa cum am arătat, cea de răspundere civilă auto.

Întrebarea firească este de ce? Răspunsul, cel puțin cel pe care-l deținem este că, datorită subcapitalizării societăților de asigurare, acestea nu puteau face față răspunderilor pe care și le asumau prin contractele automat emise.

O altă întrebare care se pune este de ce asigurarea de răspundere civilă auto se numește obligatorie și nu a rămas vechea denumire de asigurare prin efectul legii?

Iată câteva argumente:

În primul rând, datorită faptului că așa cum funcționează ea, aplicarea vechii legi contravenea legii contractelor. Asigurătorul (ASIROM, dar în principal ADAS) suporta -riscul chiar dacă prețul acestuia (prima de asigurare) nu era plătită.

Un exemplu: presupunem că dacă autoturismele se ciocnesc și se produce un accident din culpa unuia dintre conducătorii auto. Chiar dacă acest conducător auto nu plătitese prima de asigurare (acest lucru se putea deoarece asigurarea avea același regim de plată ca și impozitul până la 31 martie a fiecărui an, dosarul se constituia, iar vinovatul (asiguratul) plătea prima după eveniment.

Această anomalie s-a rezolvat, prin aceea că riscul se suportă după efectuarea plății primei de asigurare. Astfel, dacă este depistat de către organele abilitate fără asigurare, conducătorul auto este amendat, iar dacă produce vreun accident, plătește paguba terțului din buzunarul său.

Credem că dacă s-ar acorda o atenție mai mare acestui sector, protecția socială de care se tot vorbește în politica românească, ar putea să 'fie demonstrat cu fapte concrete.

b) După domeniul asigurării, există:

asigurări de bunuri;

asigurări de persoane;

asigurări de răspundere civilă.

Asigurările de bunuri presupun punerea la adăpost a unor valori materiale ce sunt susceptibile de a fi distruse sau avariate ca urmare a apariției unui risc (eveniment) asigurat.

Exemple:

asigurări maritime (CARGO și CASCO);

asigurări de clădiri, conținut și bunuri din gospodărie;

asigurări de culturi;

asigurări de animale;

asigurări pentru avarii și furt (AUTOCASCO) etc.

Asigurările de persoane protejează persoana despăgubind-o în caz de invaliditate din accident, sau plătind suma asigurată în caz de deces beneficiarilor sau moștenitorilor legali.

Exemple:

asigurarea de viață cu acumulare de capital (UNITA, FELIX, NEDERLANDEN);

asigurarea de viață cu supliment de accident (ASIROM);

asigurări de accidente;

asigurări de zestre etc.

Asigurări de răspundere civilă au ca scop acoperirea unei valori patrimoniale pe care asigurații ar trebui să o plătească cu titlu de despăgubire terților păgubiți.

Exemple:

asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru pagube produse prin accident de autovehicule;

asigurarea facultativă de răspundere civilă auto internațională (CARTEA VERDE);

asigurarea de răspundere civilă legală;

asigurarea de răspundere civilă a proiectantului, antreprenorului, beneficiarului;

asigurarea de răspundere civilă a notarului etc.

- c) După obiectul asigurării, deosebim:
 asigurări de active fixe (clădiri, mașini, utilaje, instalații, mijloace de transport);
 asigurări de active circulante (materii prime, materiale, combustibil, energie etc);
 asigurări de persoane;
 asigurări agricole (culturi și animale);
 asigurări ale bunurilor din gospodăria cetățenilor etc.
- d) După riscul asigurat, există:
 asigurări împotriva inundațiilor, ploilor torențiale, cutremurului, alunecărilor de teren, pentru construcții, autovehicule, bunuri de uz casnic;
 asigurări contra grindinei, înghețului timpuriu de toamnă și târziu de primăvară, pentru culturi;
 asigurări împotriva unor evenimente din viața oamenilor;
 asigurări împotriva prejudiciilor ce asiguratul le-ar putea aduce terților.
- e) După teritoriu:
 asigurări interne;
 - asigurări externe.
 Exemple de asigurări externe: asigurarea facultativă de răspundere civilă auto pentru pagube produse terților pe teritoriul unei alte țări (CARTEA-VERDE), asigurarea de avarii și furt internațională - AUTO CASCO EXTERN, asigurări maritime, asigurări de asistență medicală etc.
 Aceste exemple arată faptul că elementul esențial care le deosebește de celelalte (inteme)este extraneitatea, faptul că ele au valabilitate pe teritorii străine de aceea, grija asigurătorului trebuie să fie și mai mare la calculul primei de asigurare.
- f) După natura raporturilor ce se stabilesc între asigurat și asigurător, există:
 asigurări directe;
 asigurări indirecte (ex. reasigurarea).

6. Importanța asigurărilor

În domeniul asigurărilor mai mult ca în orice activitate, este foarte important să stabilim cine are un interes în încasarea primelor și în plata despăgubirilor.

În acest sens, asigurarea pune la adăpost pe acele persoane care sunt amenințate de pericole naturale, de fenomene independente de voința sa.

Societățile de asigurare își desfășoară activitatea ținând cont de caracterul aleator al apariției, fenomenelor, stabilind obligațiile ce își asumă prin contractele încheiate. În practică pot să apară abateri de la media multianuală a pagubelor provocate de riscuri asigurate. Când abaterile sunt favorabile, acestea măresc profitul societății, iar când abaterile sunt negative societățile de asigurări înregistrează pierderi.

Totuși ar fi eronat să se creadă că numai în cazul abaterilor nefavorabile, societățile de asigurare și-ar procura venituri suplimentare din alte surse decât din operațiuni propriu-zise de asigurare. Plasamentele de capital se fac indiferent de situația financiară a societăților de asigurare.

Nu puține au fost cazurile când statul, pe parcursul derulării anului de execuție bugetară a avut un „gol de casă” și atunci a apelat la credite care au fost acordate de societățile de asigurare. În acest fel, societățile de asigurare contribuie la realizarea procesului reproducției lărgite.

Asigurările au și un caracter educativ. Ele presupun educarea asiguraților în spiritul grijii și conservării bunurilor asigurate, prevenirea și limitarea pagubelor. Asigurările au și un important rol social, în sensul creării unor mijloace suplimentare de prevedere și economisire.

Asigurarea de viață are câteva caracteristici aparte. Aceasta combină opera de prevedere cu cea de economisire a unui capital, ce va putea fi astfel întrebuințat în diferite scopuri, la timpul său. de către asigurat.

Asigurarea »de viață, prin crearea de capitaluri joacă astfel un rol însemnat în economia unei țări și trebuie cultivată mai ales în România unde acumularea capitalurilor particulare se face foarte lent. Cu fiecare asigurare de viață se mărește capitalul național.

Rezervele tehnice ale asigurărilor în ramura viață se acumulează de către societățile de asigurare care le păstrează și le fructifică prin construirea de imobile, prin împrumuturi de stat, prin ipoteci și mai cu seamă prin acordarea de împrumuturi pe polițele de asigurare asiguraților. Sumele plătite de societățile de asigurare în caz de daună sau expirare a asigurării, devin la rândul lor noi factori de producție în economia națională, devin ajutoare neprețuite ale muncii omenești în procesul de producție, prin transformarea banilor în felurite mijloace de producție.

Asigurarea de viață este un sprijin al economiei. Aceasta forțează pe capul familiei la o foiuncă mai intensă însă pe de altă parte, îi dă putere de rezistență.

Familia, este asigurată în caz de deces. Văduva și orfanii nu mai sunt siliți din cauza mizeriei să devină o greutate societății. Din contră, primind suma asigurată pot ajunge elemente productive în societate.

Precizăm că în caz de deces al susținătorului familiei, „cu o economie cât se poate de neînsemnată se apără familia de mizeria în care ar cădea, rămasă fără nici un ajutor bănesc, lăsată de cele mai multe ori în îngrijirea rudelor care să le dea o pâine mai întotdeauna amară...